

APENDICE

VARIANTELE «MIORIȚEI»¹

I

Auzi, mîndră, ce se-aude
Peste cel vîrfuț de munte?
Trei miori dalbe cornute,
Trei miori dalbe sbierînd,
Trei păcurari trîmbițînd.
Numai unu-i streinel,

Cu trîmbița lîngă el;
Ceialalți trei mi-l mînară
Cu două găleți a-mîină
Să le-aducă apă lîină.
Pînă streinul venia
Ceialalți legea-i făcea —
Mîncînd carne de mioară
Și bînd apă de izvoară —

1. Fiînd răspîndite în publicațiuni nu totdeauna ușor accesibile, variantele *Mioriței* — cite le cunosc — mi s'a părut că-și găsesc bine locul aici. Strînse la un loc, ele vor înlesni urmărirea baladei așa cum ni s'a transmis. Variantele dela Alecsandri și G. Dem. Teodorescu am crezut că nu au de ce să tie reproduse, deoarece sînt destul de cunoscute.

Am lăsat la o parte și ce s'a publicat în *Revista critică-literară*, III (1895), 253-266, și în *Lucasfărul*, IV (1905), 275-278, pentru că variantele de acolo nu pot fi luate în samă.

Manuscrisele în care Ar. Densusianu crezuse că s'ar fi păstrat două versiuni interesante ale *Mioriței* trebuie înlăturate ca neavînd aici o valoare pentru cercetările asupra ei (unul din aceste manuscrise, cel din Bănat, scris între 1848-1865, mi-a fost posibil să-l controlez pentru că l-am găsit printre hîrțile rămase dela tatăl meu — celălalt, din Transilvania, nu știu ce a devenit). Aceste versiuni sînt simple prefaceri după cea dela Alecsandri, dar prin intermediarul aceleia date de V. Bumbac. În ziarul *Concordia* din Budapesta a apărut într'a-devăr, în n-rele dela 6 și 10 iunie 1865, o parafrasare a variantei

Că pe strein să-l omoară.
 Streinul că i-a rugat
 Să-l mai lase atita:
 «Să trîmbiț mamei una».
 Ceialalți că l-au lăsat,
 El trîmbița a luat
 Ș'a 'nceput a trîmbița:
 Văile se scutura,

Munții se cutremura.
 Și mă-sa l-a auzit,
 La el iute a venit;
 Haine negre că și-a luat,
 Cătră el a și plecat.
 El din gur' a cuvîntat:
 «Eu știu, maică, c'oi muri
 Și pe mine mă 'ngropați

dela Alecsandri, sub titlul: *Mioara (baladă populară), partea I de Vasile Alecsandri, partea a II-a, a III-a și IV proumrate de subscrisul pe basa părței I (dedicată Domnului V. Alecsandri)* — subscrisul era: V. Bumbac, iar la sfîrșit dînsul arăta unde și cînd scrisese această «proumare»: la Viena, la 28 mai 1865. În versuri la fel cu cele dela Alecsandri i s'a părut lui V. Bumbac că poate desvolta balada și a amplificat-o atunci, nu fără oarecare îndeminare citeodată, putînd induce în eroare pe unii, cum s'a și întîmplat. Manuscrisul bănătean al lui Ambrosie Jurma, la care se referia Ar. Densusianu, redă partea a III-a și a IV-a din textul imaginat de Bumbac; începutul lipsește probabil pentru că Jurma a cunoscut, la întîmplare, numai n-rul din *Concordia* dela 10 iunie ce cuprinde, în continuare, cele două părți dela sfîrșit scrise de Bumbac (Jurma a însemnat la sfîrșitul manuscrisului său, care se încheie tocmai cu *Miorița*, și data de 28 mai 1865 pe care tot dela Bumbac a luat-o, fără să spue că și aici îl urma pe el). Manuscrisul din Transilvania care, cum spuneam, nu ni s'a mai păstrat după ce a fost utilizat de Ar. Densusianu, redă și el în partea a II-a și a III-a, așa cum au fost tipărite în *Revista critică-literară*, părțile III și IV dela Bumbac, cu unele modificări, dar nu așa ca să nu recunoaștem izvorul. Începutul se presintă în acest manuscris cu wași amintiri dela Alecsandri, dar și cu ceva deosebit: ciobanii indușmăniți sînt Mocanul Murgan și un Vrîncean. Lăsînd la o parte această deosebire — care vom vedea cum trebuie înțeleasă — e sigur că și în manuscrisul transilvănean s'a utilizat ce publicase Bumbac. Ar. Densusianu îl data dinainte de 1848, fără să știm de ce; datarea era de sigur greșită: nu putea fi decît posterior anului 1865 sau poate chiar din acest an, cît timp în el se transcrisese ce tipărise Bumbac.

Textul publicat în *Luceafărul* de G. Cătană e și el aproape la fel cu al lui Bumbac. Ceva mai mult: din el nu lipsește partea a II-a din stîhuirea acestuia, care a fost suprimată în manuscrisul transilvănean: ea cuprinde o naivă diluare a baladei, cu povestirea luptei între Moldovean și Ungurean, alături de Vrîncean (lupta se dă, după închipuirea lui Bumbac, cu flinte și pistoale). Primele versuri se potrivesc însă cu cele din manuscrisul transilvănean, cu deosebirea că în ele se vorbește, ca la Alecsandri, de un Moldovean, de un Ungurean și un Vrîncean.

In strunguța oilor,	Buciumul o buciuma,
In ușa spătărilor,	Triumbața o triumbața,
Și în loc de crucișoară	Oile cele cornute
Imi puneți o trîmbicioară,	Mîndru m'or cînta pe munte,
Și în loc de buhășel	Oile cele bălăi
Imi puneți un buciumul,	Mîndru m'or cînta pe văi.
Și cînd vîntul o sufla	

Transilvania (Rodna-veche) — Ov. Densusianu, *Flori alese din cîntecele poporului*, 107-109.

Cum să se explice aceste asemănări și deosebiri? De sigur numai astfel: cînd a apărut în *Concordia* balada refăcută de Bumbac, ea a impresionat, se vede, pe cetitorii de peste munți și unii s'au gîndit chiar să o transcrie în culegeri de cîntece cum se obișnuiau, cum este și manuscrisul lui Jurma. Versurile ticluite de Bumbac aveau însă o parte care, la rîndul ei, putea fi schimbată după fantasia unuia sau altuia: dînsul ținușe, mai mult decît Alecsandri, să presinte într'o lumină simpatică pe ciobanul Moldovean; de aceea accentuează această notă cînd îl face să-i spună Vrînceanului că o să înțeleagă «ce poate un cioban — un baci moldovean», și înălțînd pe Moldovean cobora pe ceilalți, pe Mocani, numindu-i «neam de hoțomani». Cineva care a cetit în Transilvania alcătuirea lui Bumbac și a găsit că merită să fie transcrisă într'un caiet nu a putut aproba cum se vorbea acolo de Mocani și, de aceea, s'a gîndit să înlocuească pe Moldovean cu Mocanul Murgan, dînd baladei un început cum i s'a părut mai potrivit. Așa s'ar explica versiunea din manuscrisul transilvănean (e întrebarea dacă această versiune, ticluită de cineva, cum făcuse și Bumbac, nu s'a tipărit în vre-un ziar de dincolo — cît am controlat nu am găsit-o —, așa că manuscrisul publicat de Ar. Densusianu s'ar putea să fie numai o copie după pagini de gazetă).

Cunoscut și în Bănat, textul lui Bumbac nu a fost remaniat ca în manuscrisul transilvănean: acolo numele de Mocan putea fi lăsat, mai ușor decît în Transilvania, așa cum îl presenta scriitorul bucovinean și în chipul acesta ne explicăm versiunea publicată de G. Cătană. Dînsul afirma însă în *Luceafărul* că a cules balada dela un «musicant» Todor Lăutașu. În cazul acesta trebuie să presupunem că musicantul luat ca mărturie era știutor de carte și cetise undeva textul *Mioriței* pornit dela ticluirea lui Bumbac, învățîndu-l bine, pentru că în cea mai mare parte este absolut același.

Cele trei «variante» din *Rev. critică-literară* și *Luceafărul*, cătorora li s'a dat oarecare importanță, trebuie prin urmare excluse, pentru că sînt numai *Miorița*... lui Bumbac.

II

Pe piciorul cel de munte
 Merg oile toate frunte,
 Iar vre-o opt ori nouă sute
 Nu știu nouă-s ori o mie,
 Nu știu, Dumnezeu le știe.
 Cele opt ori nouă sute
 Au vre-o nouă ciobănei
 Cu vătaful lingă ei.
 Când seara s'a apropiat
 Oile le-au adunat
 Și ciobanii s'au culcat;
 Când vătafu-a adormit
 Ciobanii că s'au vorbit
 Pe vătaful să-l omoare,
 Pină 'n răsărit de soare.
 Și vătaful îmi avea
 O mioriță frumoșea,
 Care toate le știa.
 Miorița-a auzit
 Ce ciobanii s'au vorbit,
 Ea îndată c'a plecat,
 Vătaful l-a deșteptat,
 Vătaful s'a miniat
 Că de ce l-a deșteptat,
 Cătră mioriță-a grăit:
 — Ce ți-e, miorița mea,

De pe min' te-ai miniat,
 Căce eu nu te-am minat
 De [cu] zori
 In lunci cu flori,
 De cu noapte
 'N grine coapte?
 — Ba eu nu m'am miniat,
 Căce tu nu m'ai minat
 De cu zori
 In lunci cu flori,
 De cu noapte
 'N grine coapte,
 Da uite ce-am auzit,
 Că ciobanii s'au vorbit
 Ca pe tin' să te omoare
 Pină 'n răsărit de soare.
 — Spune-le, mioriță, spune
 Că dacă m'or omori,
 Ei pe mine să mă 'ngroape
 Tocma 'n ușe la strungă,
 S'aud ciobanii mulgind
 Și laptele ciuruind
 Și pe mîndra strungărind,
 Fluiera să nu mi-o uite,
 Că vîntul cînd o sufla
 Fluiera o șuiera
 Și Dumnezeu m'o ierta.

Transilvania (Boarta) — *Tribuna poporului*, Arad, 1897, 7 iunie.

III

Cea zănoagă verde,
 Da de verde-i verde,
 Da de-abia se vede
 Trei cîrduri de oi,
 Nouă ciobănei,
 La tot cîrdul trei.

Unu-i Moldovean
 Și unu-i Vrîncean
 Ș'unul Austrian.
 Da ăl Moldovean
 Și el că-mi avea
 De-o mică mioriță,
 Dalbă ochesică,
 Picioare poleite,

Unghii potcovite,
 Și tot sbierînd umbla,
 Dară el zicea :
 — Mică miorică,
 Dalbă ochescică,
 De trei zile 'neoace
 Gura nu-ți mai tace :
 Ori de capul tău,
 Ori de capul meu,
 Ori de cuțite-ascuțite,
 Ori de lupi să te mănînce?
 — Stăpînașul meu
 Și al oilor,
 Nu-i de capul meu,
 Da-i de-al dumatiale,
 Că-s trei veri primăverei
 Și ei s'au vorbit
 Ca să te omoare,
 Că ai cîrd mai mare
 Și jugani rotați,
 Bani încomorati
 Și dulăi bărbați.
 — Mică miorică,
 Tu așa să le spui
 Că de m'or omori,
 Pe mine să mă 'ngroape
 În strunga oilor,
 În jocul mieilor,
 Și fluierașul meu
 Mie să mi-l pue
 În cheotoarea stînei:
 Cînd vîntul mi-o bate

Fluieraș mi-o zice,
 Oile s'or strînge
 Și pe min' m'or plînge.
 Ș'o vreme mi-o veni,
 La vale'ți tuli
 Și v'îți întîlni
 C'o babă bătrînă,
 Cu brîul de lînă
 De păr de cămilă,
 Cu druga 'ndrugînd,
 De fiu întrebînd,
 Da voi ca să-i spuneți
 Că pe min' m'ați lăsat
 În urmă eu șchioapele
 Și cu fătatele.»
 Mica miorică
 'Nainte-i ieșia,
 Din gură-i grăia :
 «Măiculîța mea,
 Fiișorul tău
 Ți l-au omorît
 Ai trei veri primăverei».
 Și ea își grăia :
 «Voi ciobanilor,
 Fiișorul meu
 Ce rău v'a făcut
 De l-ați omorît ?
 Dare-ar Dumnezeu
 De-o ploaie cu vînt,
 Trăsnet pe pămînt
 Și să vă trăsnească
 Și să vă omoare.

Transilvania (Cohalm) — *Fintina Blandusiei*, 1889, 11 iunie (re-
 produsă și în *Contemporanul*, VIII (1889), 72-74.

III^a

Se-aude, se-aude,
 Departe la munte,

Gomăn, gomănaș,
 Glas de buciumaș,
 De trei ciobănași,
 Gomăn gomonînd,

Oile porni-d
 Pe-un picior de munte,
 Cu hățășuri multe.
 Ș'apoi sue și coboară,
 Zi mare de vară,
 Din vărsat de zori
 Păn' la țarcători
 Și din țarcători
 Pin la ciniori¹,
 Trei cîrduri de oi,
 De oi bucalăi,
 La lină țigăi,
 La coadă pîrnăi,
 Cu coarnele șute,
 Cu steluță 'n frunte,
 Cu trei ciobănei,
 Tustrei verișori,
 Că-s din trei surori:
 Unu-i Ungurean,
 Unu-i Moldovean
 Și unu-i Vrîncean.
 Dar cel Ungurean
 Și cu cel Vrîncean
 Pe cel Moldovean
 Ei mi s'au grăit.
 Mi s'au domuit²
 Ca să mi-l omoare,
 În apus de soare,
 Umbre cînd pornesc,
 Negure se-opresc

Pe munți și pe ape...
 Dorm oile toate.
 Dară cea mioară,
 De trei miei în vară,
 Mult mi-i năzdrăvană:
 De trei zile 'ncoace
 Iarba nu-i mai place,
 Gura nu-i mai tace:
 «Cioban stăpînesc,
 Fecioraș domnesc,
 Ciobănaș cu oi
 De pe aste văi,
 Cu sumanul lăi,
 Mîncat de nevoi
 Și bătut de ploii,
 Ciobănaș cu lance,
 Dă-ți oile 'ncoace,
 La verde zăvoi,
 Că-i iarba de noi
 Și umbra de voi —
 Sus frunza rotundă,
 Jos iarba mărunță —,
 Ciobănaș cu glugă,
 Dă-ți oile 'n luncă —
 Luncuță 'nflorită,
 Inimă 'mpărțită,
 Luncuță pletoasă,
 Inimă duioasă —,
 Că mi s'au vorbit,
 Mi s'au domuit

1. Calegătorul a pus *sîniiori*, explicîndu-l: «în revărsatul zori-lor». A înțeles greșit: *sîniiori* trebuie să fie pentru *ciniori* (derivat din *cină*), ce apare în poezii populare (v. dicționarul D-lui Tikin, s. *cină*).

2. În textul cum s'a publicat în *Moldova dela Nistru* e: *dă-molit*, cu explicația: «a se *dămoli*, a vorbi în taină, domol». Forma e falsă și explicația improvizată. La G. Dem. Teodorescu (pag. 435) cuvîntul e redat exact («s'au domuit»); e un provincialism de origine slavă (rut. *domoviti* «a isprăvi de vorbit, a isprăvi de a pune la cale ceva, de a se înțelege cu cineva»).

Cei doi ciobănei,
 Verișorii tăi,
 Ca pe la chindie
 Ei să te răpue,
 Și p'apus de soare
 Ei să te doboare,
 Să mi te omoare,
 Și la miez de noapte —
 Dorm apele toate —
 Să mi te îngroape
 La valea adincă,
 La poteca strîmtă». ²
 El din gur' a zis:
 «Mioară, mioară.
 De trei miei în vară,
 De mi-ești surioară,
 De mi-ești năzdrăvană,
 De-s gata de moarte,
 Spune-le tu toate;
 Ca să mă îngroape
 În strunga de oi,
 În jocul de miei,
 În dosul stînei,
 Să mă urle cinii;
 Iar tu din gluguță
 Să-mi faci iconiță,
 Și din trișculiță
 Să-mi faci cruciliță,
 Și din buciumaș
 Să-mi faci prăpuraș.
 Tot să mă mîngii,
 Tu la cap să-mi pui
 Fluieraș de es,
 Că zice duios,
 Fluieraș de soc,
 Că zice cu foc,
 Fluieraș de fag,
 Că zice cu drag.
 Oile-or sbiera
 Și m'or căuta;

Cînd vîntu-o sufla
 Fluieru-o cînta.
 Iar dacă-i zări,
 Dacă-i întîlni
 Mîndră copiliță,
 Albă la peliță
 Neagră la cosiță,
 Boură la țîță,
 La straie pestriță,
 Băluță, băluță,
 Glas de copiliță,
 Prin munți alergînd,
 Din ochi lăcrămînd,
 De mine 'ntrebînd,
 Să-i spui e'am plecat
 Departe 'n iernat,
 Pe-o gură de rai,
 Cam de peste plai.
 Iar de mi-i zări,
 Dacă-i întîlni
 Măicuță bătrînă,
 Cu briul de lînă,
 Din caiet trăgînd,
 Din ochi lăcrămînd,
 Din gură 'ntrebînd:
 — Cioban ungurean
 Și cu cel vrincean,
 Mări, n'ați văzut
 Și n'ați auzit
 De un ciobănaș,
 Tot de-un flăcăuș
 Și de-un fecioraș,
 Pe picior de munte
 Cu oi multe, multe,
 Cu coarnele șute,
 La lînă țigăi,
 La coadă pîrnăi....?
 Mări, de mi'ți spune,
 De voi o fi bine,
 Dar de nu mi'ți spune,

Mult voi lăcrăma
 Și voi blestema
 Și v'îți clătina,
 Mări, ca frunza,
 Și v'îți legăna,
 Mări ca iarba.
 — Noi că l-am văzut
 Și l-am auzit,
 Seara pe 'nserat:
 La dealul bărbat,
 La drumul săpat,
 La bradul plecat
 El e îngropat,
 În țărn' astupat,
 La capăt de deal,

La muche de mal,
 La valea adîncă,
 La poteca strîmtă,
 De vînt nebatută,
 De ochi nevăzută.
 Mătușe bătrînă,
 Cu briul de lînă,
 Albă la cosiță,
 Neagră la străițe,
 Nu mai întreba,
 Nu mai blestema,
 Că vînt s'o porni,
 Pămîntul te-o trînti,
 Pin' om alerga
 Mi te-o astupa».

Moldova (jud. Iași) — *Moldova dela. Nistru*, Chișinău, III (1922), 306.

IV

În poiana mare,
 Cea gură de vale,
 Trei cîrduri de miei
 Cu trei ciobănei;
 Doi sînt tinerei
 Și mai sprintenei,
 Unul mai bătrîn
 Și e mai strein.
 Cînd la munți suiau
 Doi mi se vorbeau
 Și se socotiau,
 Fiînd că ei sînt veri
 Și juși în puteri,
 Pe strein s'omoară,
 Căci are comoară,
 Are oi mai grase,
 Cu mițe frumoase
 Și cai mai dedați
 Și cîni mai turbați,

Bani încomîndați.
 Cel strein păzia,
 Apoi că grăia:
 «Mică miorică,
 Dragă ocheșică,
 Coarne răsucite,
 Unghii poleite,
 Lațe de argint,
 Tîrte pe pămînt,
 Una dintr'o mie,
 Ce poate să fie?
 De trei zile 'ncoace
 Gura nu-ți mai tace,
 Ce-i de capul tău
 Sau ce e de-al meu?»
 Miorica grăia:
 «De m'ai asculta,
 Nu-i de capul meu,
 Ci-i de capul tău,
 Că am auzit
 Pină s'au vorbit

Ai tăi ortăcei
 Ce-s mai tinerei
 Ca să mi te-omeară
 Pentr' a ta cunmoară,
 Oițe mai grase,
 Cu mițe frumoase,
 Și cai mai dedați
 Și cîni mai turbați,
 Bani încomîndați».

Streinul se mira
 Și se supăra,
 Apoi le grăia:
 «Voi, ortacii mei,
 Ciobani tinerei,
 Voi că vă vorbiți
 Să mă omoriți.
 Gînd de nu lăsați,
 Voi să mă 'ngropați
 În strunga oilor
 În jocul mieilor,
 Buciumașul meu,
 Drag sufletul meu,
 Voi să mi-l duceți,
 Și să mi-l puneți
 Pe virful de stîină,
 Stîina la fîntînă;
 Fluierașul meu,
 Drag sufletul meu,
 Voi să mi-l luați,
 Și să mi-l legați
 La cea stînișoară,
 La incheietoare,
 Vîntul cînd s'o 'nfla
 Ele vor sufla,
 Oile s'or strînge,
 Ele mă vor plînge:
 Cele mai mărunte
 M'or plînge pe munte,
 Cele mărișoare
 Mai prin văișoare,

Iară cele șchioape
 Prin rîturi și groapē,
 Ș'apoi cei cîrlani
 Tot prin bolovani.
 Vineria-mare venia,
 Ciebani cobora
 De pe virf de munte
 Pe plai înainte,
 Trei nu mai erau,
 Doi se ortăciau.
 O babă bătrînă
 Cu rochie de lînă,
 Cu briu de cămilă,
 Cu zeghe de mițe
 Cusută 'n trei ițe,
 De grăbit grăbia,
 De suit suia,
 Din drugă 'ndrugînd,
 De fiu întrebînd:
 — Ciobăneii mei,
 Dragii-mi nepoței,
 Pe unde-ați muntit,
 Pe unde-ați văit,
 Doară ați văzut,
 Pe fiu-mi pierdut?
 — Că nu l-am văzut,
 Nu l-am cunoscut.
 — Ochișorii lui,
 Raza soarelui,
 Sprincenele lui
 Pana corbului,
 Și cam 'nălticel
 Ca un brădicel,
 Și cam frumușel
 Ca un cruișel.
 — El că e la stîină,
 Stîina la fîntînă.»
 Mama că grăia:
 «De n'o fi așa,
 Atunci mă rog eu

Să dea Dumnezeu
O ploaie cu vînt,
Trăsnet pe pămînt,
Și să vă trăsnească,

Să vă prăpădească
Cîrdul jumătate,
Pe voi într'altă parte».

[Transilvania] — *Albina*, Viena, 1867, 4 ianuar.

V

Plășori de munte,
Scoboară oi multe,
Trei cîrduri de oi,
Trei ciobănoi,
Un cioban mai mic
Cu oi mai multe.
Cei doi veri primari
Ei că s'au vorbit
Intr'un apus de soare
Ca să mi-l omoare
Și [să] mi-l îngroape
In umbra stînei,
Unde zac vara cîinii.
— Oiță, lăiță,
Mică mioriță,
Ce, lupii, ți-e tie?
Din iarn'ai scăpat,
Lupi nu te-au mîncat.
— Stăpîne, stăpîne,
Ce, lupii, mi-e mie?
Din iarn'am scăpat,
Lupii nu m'au mîncat.

Ce, lupii, mi-e mie
Ți-oî spune și ție:
Cei doi veri ai tăi
Ei că s'au vorbit
Să te omoare
Să-ți ia oi și bani:
— Oiță, lăiță,
Mică mioriță,
Și m'or omori
Și m'or îngropa
Voi m'îți desgropa
In tirla oilor,
In jocul mieilor,
Oițele-mi [or] plinge
Cu lacrimi de singe,
Și buciumul să-mi puneți.
Buciumul să-mi zică,
Cîinii să se strîngă,
Pe min' să mă plîngă;
Fluieraș să-mi puneți,
Fluieraș de soc
Să-mi cînte cu foe,
Fluieraș mai mare
Să-mi cînte cu jale».

Muntenia («auzită la București dela Marița Simioneasca și dela
Tinca Hagica, de loc din Mizil») — *Contemporanul*, VI (1886), 500-501.

VI

Pe vîrf de măgură
Ceață și negură,

Jos la rădăcină
Tot ploaie și tină.
Nu se mai răzbună,
Să-mi fac voie bună

«Cu frații dimpreună,
 Cu pahare pline.
 Streinul de mine,
 Colea mai la vale
 Senin e și soare,
 Cirduri de mioare —
 Inima mă doare.
 Pasc oițele,
 Imi plîng păcatele.
 Pînă astă vară
 Și-astă primăvară
 Eu că m'am ținut
 Tinerel copil,
 Cu mintea deplin,
 Iar de-atunci încoace
 Eu că m'am văzut
 Bătrîn și cărunț,
 Rău că mi-a părut,
 Și nu-s prea de mult.
 Cea mioară laie,
 Laie bucălaie,
 La lînă țigaie,
 De trei zile 'ncoace
 Gura nu-i mai tace.
 Nu știu iarba nu-i place,
 Oar iarba, oar apa,
 Oar ea că mi-și face
 Oar de capul ei,
 Oar de capul meu.
 Cel voinic strein,
 Strein fără rude,
 Prin țărături trecute
 Seda ș'o 'ntreba:
 «Miorită laie,
 Laie bucălaie,
 La lînă țigaie,
 De trei zile 'ncoace
 Gura nu-ți mai tace.
 Oar iarba nu-ți place,
 Oar apa rău-ți face,

Oar tu că mi-ți face,
 Oar de capul meu,
 Oar de capul tău?»
 Mioara grăia:
 «Stăpîne, stăpîne,
 Mie iarba-mi place,
 Și iarba și apa,
 Și nu mi-e de capul meu,
 Că-mi e de capul tău,
 Că eu am auzit
 Ei că s'au vorbit
 Cei doi veri primari,
 La inimă tîlhari,
 La apus de soare.
 Să mi te omoare,
 Oile mai toate,
 Banii jumătate,
 Dulăi mai bărbați
 Decît ceilalți.»
 Cel voinic strein,
 El dac'auzia
 Lancea că-și lua
 Frica-l cuprindea,
 Dela oi dosia,
 Drumu-și apuca,
 Nici mult nu mergea,
 La cel păr prăsad,
 Acolo cădea,
 Boala-l cuprindea,
 El de oi doria.
 Și el cînd zăcea,
 O lună 'ncheiată,
 Mă-sa c'auzia,
 După el se lua
 Pe-o gură de vale,
 Din mină 'ndrugînd,
 Din ochi lăcrămînd.
 Imbrăcămîntea ei:
 Cămășe de lînă,
 Cusută cu sîrmă.

